

“Scrisoarea celor 17”, o diversiune fabricată de “clienții” Institutul Cultural Român-New York!

Editorial de Grigore L. CULIAN

Pe 29 mai 2008, d-l Sasha Meret, unul dintre prietenii Institutului Cultural Român din New York (ICR-NY) - și al d-nei directoare Corina Șuteu - mi-a trimis o “scrisoare deschisă” și cererea să o public “*în spiritul unui jurnalism onest*”. Evident că i-am satisfăcut dorința, iar textul a apărut în ediția din 11 iunie 2008 a ziarului nostru (vezi site-ul www.nymagazin.com/arhiva/nr.574/opinii). Mi-am permis, atunci, să-i răspund dlui Meret, în baza dreptului la replică, pe aceeași pagină, și, ulterior, să-i contactez pe câțiva dintre semnatarii “scrisorii deschise”, inclusiv pe d-l Meret, cerându-le să-mi specifice care sunt articolele publicate în “New York Magazin” în care, citez, “*se critică unilateral activitatea ICR-NY, lăsând impresia că ar fi un consens general în această privință*”. Am primit doar două răspunsuri, pe care le redau mai jos (nu voi dezvălui numele celor doi semnatari ai scrisorii, pentru a-mi ține promisiunea de a păstra confidențialitatea lor, dar e-mail-urile se află în computerele redacției noastre):

1. “*Grigore, nu am citit acele articole și chiar l-am întrebat pe Sasha Meret, care ne-a trimis scrisoarea, cerându-i să ne trimită articolele cu pricina. El ne-a spus doar că sunt niște articole incriminatoare, nedrepte. Nu am semnat propriu-zis scrisoarea, am fost în acest schimb de e-mail cu Sasha Meret și am înțeles de la el că se dorește această scrisoare de la toți cei care au fost în proiecte ICR-NY, pentru că suntem toți acuzați, și am zis, până la urmă: OK pune-mă și pe mine, căci am participat la unele proiecte ICR-NY și cred că am făcut treabă bună - in my case. Cel mai recent m-am agitat să organizez lecturile de poezie pentru tinerii poeți etc. Am făcut foarte multe pentru artiștii români aduși de ICR-NY, când aș putea să mă concentrez pe ce am eu de făcut, cum, de fapt, o să fac de acum înainte*”.

*G.L.Culian: “*Îți mulțumesc pentru răspunsul prompt. Niciunul dintre acele articole nu îi incriminează pe semnatarii scrisorii. Știi foarte bine că m-am numărat printre puținii care ți-au sprijinit proiectele, când mi-ai cerut acest lucru. E vorba de o manipulare grosolană și sunt șocat că un om de talia ta poate semna un document fără să știe despre ce este vorba. Cu prietenie, Grigore*”.

*“*Înțeleg, dar nu am avut ce face. Cei de la ICR-NY mi-au reproșat, de multe ori, că ei mi-au sprijinit unele proiecte, dar eu nu îi sprijin pe ei. Când Sasha Meret a trimis scrisoarea semnată de Andrei Șerban, Norman Manea etc., a trebuit să zic și eu OK, altfel începea un întreg tâmbălău*”.

*G.L.Culian: “*Culmea ipocriziei! Niciunul dintre “semnatari” (poate cu excepția lui Sasha Meret) nu a citit acele articole! Asta e problema, nu faptul că au/ăți semnat. Dacă doreau/doreai să vă arătați sprijinul pentru Corina Șuteu și ICR-NY, era foarte simplu să-mi trimiteți o scrisoare în care să arătați și părțile bune ale activității ICR-NY, nu să aprobați (semnând) acele acuzații, fără să citiți materialele respective. Cu bine, Grigore*”.

2. “*Grig, bună, am fost plecat în turneu în Europa, sper că ești OK, îmi pare rău de scrisoare...da, am semnat-o. Am primit, în Europa, pe mail, câteva citate din articole critice, nu știam din care anume ziar, cred că e o diferență de viziune aici între comunitatea românească și viziunea ICR-NY. Nu cred că trebuie dată prea mare importanță. Pe de altă parte, ar trebui să acceptăm că ICR-NY se poziționează în secolul 21...iar comunitatea românească din New York, cultural vorbind, se află undeva acum 30-40 de ani. Pentru ei, în continuare, nu e decât Eminescu și statui ale lui, fundația Dorul, Ziaua României, care e un bâlci. Știi tu ce are succes la comunitatea românească de aici - Ștefan Hrușcă, Divertis etc. Acte care au zero impact în ‘american conscience’ și de o valoare foarte îndoielnică. Pe mine mă bucură că ICR-NY promovează ceea ce tu numești “acte elitiste”...numai așa sunt șanse să aibă ceva impact. Pe de altă parte, în 10 ani, în afară de tine, nu am văzut niciun român la vreun concert de-al meu. Cred că mulți membri din comunitatea românească ar fi foarte mulțumiți ca în continuare la ICR să fie mese, Eminescu, nostalgii...și cam atât. Cred că e bine că se schimbă puțin...și cred că trebuie sprijiniți întru totul. În continuare, eu te asigur de toată stima mea personală, dincolo de acest diferend de poziție.*” Răspunsul la dilema mea nu a mai venit, pentru simplul motiv că semnatarul “scrisorii celor 17” nu citise “articolele critice”, nu știa unde și când au apărut și, ca urmare, semnase în necunoștință de cauză, la fel ca doamna din prima corespondență, care a avut însă decența să recunoască manipularea: “*Înțeleg, dar nu am avut ce face. Cei de la ICR-NY mi-au reproșat de multe ori că ei mi-au sprijinit unele proiecte, dar eu nu îi sprijin pe ei*”.

Săptămâna trecută, autorul afirmațiilor de-a dreptul jignitoare privind Comunitatea Românească din SUA, Eminescu, societatea “Dorul” sau artiștii ca Ștefan Hrușcă sau grupul “Divertis” a susținut un concert sponsorizat (și) de ICR-NY. Întreb: cum e posibil ca un artist valoros să aibă atâta dispreț față de conașionalii săi mai puțin educați sau neinițiați într-un gen muzical “pretentios” și să “pună la zid” un simbol al spiritului românesc cum este Ștefan Hrușcă? Nu știu câtă cultură muzicală au d-na Corina Șuteu și “clienții” ICR-NY, dar aș dori să aflu câți bani publici s-au cheltuit pentru sponsorizarea concertului unui muzician care gândește atât de strâmb. Am stat 22 (douăzeci-și-doi) de ani pe scenă în România și 5 (cinci) în America, având privilegiul de a evolua alături de cele mai mari valori ale artei românești. Iată doar câteva: Johnny Răducanu

(cărui i-am organizat două concerte la New York), Mircea Tiberian, Ion Berindei (jazz); Gică Petrescu, Sofia Vicoveanca, Ion Dolănescu, Maria Dragomiroiu, Dumitru Fărcaș, Toni Iordache (muzică populară); Ștefan Hrușcă, Vasile Șeicaru, Victor Socaci (folk); Aurelian Andreescu, Mirabela Dauer, Silvia Dumitrescu, Luigi Ionescu, “Romanticii” (muzică ușoară); Ion Caramitru, Horațiu Mălăele, Nae Lăzărescu, Alexandru Lulescu (actori). În fața lor m-am plecat, pentru că i-am iubit, îi iubesc și am dat tot ce aveam eu mai bun pentru a mă ridica la înălțimea artei lor. Niciodată nu mi-am permis să-i compar sau să afirm că au “o valoare foarte îndoielnică”, așa cum scrie semnatarul “scrisorii celor 17”.

Cum prima manipulare grosolană fabricată de “clienții” ICR-NY reiese clar chiar de răspunsurile celor doi, revin la textul scrisorii, pentru a scoate în evidență o altă diversiune a autorului (autorilor). Citez din scrisoarea deschisă:

“*Stimată redacție, semnatarii scrisorii de față facem parte din numeroasa și diversă Comunitate Româno - Americană din SUA. Având în vedere largă audiență a ziarului Dumneavoastră, mai ales în Comunitatea Româno-Americană din zona New York, suntem foarte interesați de opiniile colaboratorilor Dumneavoastră și de comentariile pe care le publicați. Am constatat în ultima vreme prezența în paginile presei de limba română din New York a unor articole în care se critică unilateral activitatea ICR-NY, lăsând impresia că ar fi un consens general în această privință. Cu stimă, Lucian Ban, Oana Botez, Nina Cassian, Marina Drăghici, Ana Golici, Nicolae Golici, Sherban Lupu, Norman Manea, Sasha Meret, Călin-Andrei Mihăilescu, Julian Semilian, Saviana Stănescu, Andrei Șerban, Nic Olaru, Matei Varga, Sanda Weigl, Nick Wolcz. New York, 29 Mai 2008*”.

Așa cum reiese din textul de mai sus, autorul scrisorii susține că - citez: “*Am constatat în ultima vreme prezența în paginile presei de limba română din New York a unor articole în care se critică unilateral activitatea ICR-NY*”. Fals! Articolele respective nu au apărut “*în paginile presei de limba română din New York*”, ci NUMAI în ziarul “New York Magazin”. D-l Sasha Meret și cei de la ICR-NY (care, presupun, l-au pus să scrie această scrisoare, într-o acțiune de imagine girată de 17 “nume mari”) fac trimitere la întreaga presă scrisă de limba română, deși, logic, textul ar fi trebuit să se refere numai la ziarul care a publicat articolele respective. Iată o diversiune tipic securistă, prost regizată, prin care sunt învinuiți, INCORECT, și colegii mei de la celelalte ziare românești. În plus, articolele “*în care se critică unilateral activitatea ICR-NY*” au vizat numai anumite aspecte ale activității ICR-NY (în special acțiunile costisitoare (unele chiar jenante!) organizate pe bani publici și care au adus prejudicii de imagine României. Toate sunt postate pe site-ul nostru (www.nymagazin.com)). Întrebare: de câte ori i-ați văzut pe cei 17 semnatari ai scrisorii sau pe membrii ICR-NY participând la evenimente comunitare și ce contribuție au avut domniile lor la ridicarea nivelului de educație a celor cu mai puțină școală? Participarea ICR-NY și a “elitelor intelectuale” care pretind că “*fac parte din “numeroasa și diversă Comunitate Româno-Americană din SUA*” a fost 0 (zero!) și repet ceea ce am scris cu câteva săptămâni în urmă (“New York Magazin” nr. 574 din 11 iunie 2008): scrisoarea este o manipulare grosolană, inițiată de conducerea ICR-NY și finalizată prin “clientul” Sasha Meret. Lectura superficială (ca să nu spun inexistentă!) a “reclamanților”, care reiese din corespondențele publicate și din textul “scrisorii deschise”, dovedește că semnatarii au fost dezinformați și manipulați, cu scopul de a acoperi politica antiromânească promovată de ICR-NY. Articolele critice scrise de mine sau de colaboratorii mei - referitoare la unele acțiuni ale ICR-NY care au avut ca subiect prezentări considerate de majoritatea Comunității Românești din New York ca defăimătoare pentru țara noastră - au fost simple opinii liber exprimate într-o publicație independentă. Afirmația/acuzație că am fi “*atacat reputația instituției care ne reprezintă*” este aberantă - mai ales într-o țară liberă (SUA), unde libertatea de expresie este garantată de Constituție - și mi se pare jenant ca oameni de cultură importanți (care nu citesc presa scrisă de limbă română din SUA și cărora nu le pasă de problemele “oamenilor de rând”) să se lase manipulați de o mână de servitori obedienți clanului Horia Roman Patapievici & Co (pe bani publici!).

Dacă românii din țară încă mai acceptă mizeria morală în care trăiesc și legitimează (prin vot!) conducerea neocomunistă instalată la putere cu 18 ani în urmă, este treaba lor. Noi, cei care am ales să trăim în America, trebuie să împiedicăm exportul de minciună, demagogie și impostură “made in România” către țara noastră de adopție și transformarea clădirii din 38 Street într-un nou bastion de tip securist și antiromânesc, așa cum a fost în timpul dictaturii lui Ceaușescu. Nu voi accepta niciodată ca tolerantul popor român să fie insultat și catalogat drept o națiune de criminali chiar sub acoperișul instituției (ICR-NY) care are ca obiectiv/sarcină promovarea imaginii României în Statele Unite și nici condamnarea comunismului de către urmașii foștilor propagandiști ai p.c.r.! Îi cer d-nei Corina Șuteu să ne informeze (conform Legii accesului la informațiile publice) câți bani publici a cheltuit ICR-NY (și cum) de când este director și cine îl controlează pe șeful său direct, d-l H.R. Patapievici. Aștept(ăm) un răspuns!

Grigore L. CULIAN, editor “New York Magazin”
New York, 14 Iulie 2008